

да прѣселватъ много свои прѣселенци отъ разни страни на империята.

Римлянитѣ въвели въ Балканския полуостровъ такава наредба, която да служи като добъръ проводникъ за поримчване на мѣстното население. Отъ земитѣ на днешна Сѣверна България и източна Сърбия образували една провинция, Мизия, която се раздѣляла отъ рѣката Цибрица на двѣ: на Горня Мизия и Долня Мизия; отъ южна България, отъ Балкана до Бѣло море и отъ Черно море до Мѣста образували провинция Тракия; а отъ Македония образували отдѣлна провинция. Провинциитѣ Мизия и Тракия, като погранични, се управлявали отначало отъ императорски намѣстници, които имали въ ржцѣтъ си както върховната гражданска, така и върховната военна властъ. Поради това съсредоточаване на всички власти, намѣстницитѣ били опасни, та, за да не влизатъ въ тѣсни връзки съ мѣстното население, често ги смѣнявали. Но освѣнъ това извѣстенъ надзоръ надъ намѣстницитѣ имали и мѣстнитѣ провинциялни събрания, въ които влизали ежегодно избрани прѣдставители отъ всички римски граждани на провинциитѣ. Събранията се събирали въ главнитѣ градове на провинциитѣ за да изкажатъ желанията на своитѣ избиратели, да приготвятъ бюджета на провинцията и да принесатъ жертва. Провинциялнитѣ събрания поднасяли на императорскитѣ намѣстници благодарствени адреси, ако били доволни отъ тѣхъ; а ако не били доволни, отправяли оплаквания до императора.

Жителитѣ на Балканския полуостровъ били свикнали да живѣятъ на племена, а римлянитѣ — на градове. Всѣки градъ билъ центъръ на окръгъ, земята на който принадлежала на гражданитѣ, които били господари на селата и чифлицитѣ, населени обикновено съ роби и съ прикрѣпени селяни (колони). Римлянитѣ унищожили самобитността на мѣстнитѣ племена, като въвели постепенно своята форма на общежитие — на градове. За тая цѣль тѣ дали на нѣкои отъ старитѣ градове, особено на крайморскитѣ гръцки, права и рим-